

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

MART-NİSAN' 97

ağın DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Dr. VÂKIF ÖZKUL

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
MUAMMER NİKSARLI

Yazı Kurulu
Mehmet ORHAN
Nihat ASYALI
Dr. Vâkıf ÖZKUL
Nihat İSPİR
Prof. Zafer GENÇAYDIN
Gülay BAYTAŞ
Altan İLTER
İsmail BEYDEMİR

Teknik Yönetmen
Taner BERİKMAN

Yazışma Adresi:
Necatibey Cad. No: 20/16 Uysal Apt.
Tel : 230 11 54 06430 - ANKARA

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara-Yenişehir Şubesi
Hesap No: 304400-16890-1

Gönderilen yazılar yayımlansın
yayımlanmasın iade edilmez
ve telif ücreti ödenmez.
Bu dergide yayımlanan yazılardaki
fikirler yazarlarına aittir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi Ankara
Valiliğinin 12.9.1991 gün ve 8202 sayılı
yazıları ile ayda bir çıkar.

Yıl : 6 Sayı : 67-68
MART - NİSAN 1997

Baskı : Mine Ofset Ltd. Şti. - 417 34 75

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi Muhabirleri :
İsmail BEYDEMİR : Malatya - Ağın
İ. Cengiz YÜCEL : İzmir
Ahmet SAMUR : İstanbul

Kapak: Dinçmen'lerin köpek sevgisi.

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3	8 Mart'ın Türkiye'deki Özel Anlamı <i>İlhan SELÇUK</i>
4	Düş-Paradigmalar <i>Veysel GÜLTAŞ</i>
5	Hayvan Sevgisi <i>Dr. Vâkıf ÖZKUL</i>
7	Beyaz Tepeler <i>Hüsnü AYDOĞMUŞ</i>
8	Açık Mektup <i>S. Selami TAŞBAŞI</i>
9	Noman Amca'ya Ağıt <i>İsmail BEYDEMİR</i>
10	Topraklarımızda Biz mi Yabancıyız? <i>İfakat ERTAŞ</i>
12	Hüznün Adresi Yok <i>Doç. Dr. Kriton DİNÇMEN</i>
13	Babam Em. Alb. H. Kabasakal'ın Özgeçmişi <i>Yurdanur (KABASAKAL) TULUNAY</i>
16	Ağabey <i>Şeref Bedri ERDEM</i>
17	Osman GÜLER'in Saygın Anısına <i>Mehmet ORHAN</i>
19	Ne Goley! - İnci'nin 1. Yaş Günü <i>Osman GÜLER</i>
20	Şimdi Bana Kaybolan Yerlerimi Verseler <i>M. Cavit ALPASLAN</i>
22	Ne Bülbül Kalmış Ne de Gül <i>Dr. Galip UZUNCA</i>
23	Ağın <i>Feridettin ATATUĞ</i>
24	Penelope Yaşadı mı? <i>Dr. Cezmi YAVUZ</i>
25	Müderres Hüseyin Hüsnü Efendi <i>Halit HOCAOĞLU</i>
27	Haberler

8 MART'IN TÜRKİYE'DEKİ ÖZEL ANLAMI...

İlhan SELÇUK

Bertrand Russel, 1894'te evlendiği ilk eşinden söz açarken mizaha başvuruyor:

"Günümüzdeki bütün Amerikalı kadınlar gibi cinsellikten nefret ederdi. Erkeğin cinsel isteklerinin evlilikte mutluluğu engellediğine inanırdı. Bu konuda onunla tartışma gereğini bile duymadım."

Peki, 19'uncu yüzyılın sonunda bütün Amerikalı kadınlar böyle miydi?...

Hristiyanlıkta kadın günahın kaynağı sayılıp aşağılanıyordu; bu yüzden "dişi"nin durumu çok güçlü.

Amerikan tarihi, Kızılderili soykırımıyla zenci köleliği üzerinde yükseldiğinden, kadın haklarına en son sıra geldi. 19'uncu yüzyılın ortasında Amerikan kadınları köleliğin kaldırılmasını isterlerken kendilerinin de bir tür köle olduğunun bilincine varmaya başladılar; Birleşik Devletler'de zencilere oy hakkı tanınırken kadının oy hakkı yoktu.

Ya Avrupa'da?..

19'uncu yüzyıl sonunda kadınlar hakları için savaşıma başladılar.

Birinci Dünya Savaşı, kadınlar için bir devrimin kapılarını açtı. Erkekler askere alındığından fabrikalarda kadınlar çalışmaya başladılar. Ekonomik bağımsızlığa doğru adım atan kadının yazgısı değişti.

1914-1936 arasında 28 ülkede kadınlar oy hakkını sağladılar. Türkiye'de kadın, 1930'da belediye, 1934'te genel seçimlere katılma hakkını kazandı.

O yıllarda Avrupa'nın çoğu ülkesinde kadınlar için bu hak yoktu. Ne var ki Avrupa 19'uncu yüzyılda 'Yurttaşlık Yasaları' ile kadınlara dönük hukukta büyük bir atılım yapmıştı; 1926'da Türkiye 'Medeni Kanun'la bu aşamayı yakaladı.

Yine de bütün dünyada kadın ile erkek arasındaki eşitsizlik sürüyor.

Ancak 'eşitsizlik' soyut bir sözcük; somutta iş daha değişik. 'Eşitsizlik'ler, arasındaki 'eşitsizlik' korkunçtur. Suudi Arabistan ile Amerika, İran ile Türkiye arasında kadın eşitsizliği bir değil!.. Şeriat hukukunun geçerli sayıldığı toplumda kadın erkeğin kölesi gibi...

Şeriatta ikinci sınıf yaratıktır kadın!...

Türkiye'de şimdi bu sorun sıcaklaştı. 21'inci yüzyıla 3 kala, şeriat hukukuna dönüşün politikası, **Tansu Çiller** adındaki kadının inanılmaz desteğiyle koalisyon hükümetinde iktidar ortağı oldu.

Soruyorlar:

"- Ne biçim bir kadın bu Tansu?.."

Yanıt:

- O bir kadın değil, bir politikacı; kadın özgürlüğü davasını şeriatçılara satıp Başbakanlık koltuğuna oturmak isteyen bir gerici...

Ülkemizde kadın hareketi yükseliyor; İslamla Hristiyanlık dünyasının birleştiği noktada başlayan bu akım, tarihsel bir önem taşıyor. Çünkü demokrasi uygarlığının benimsediği "İnsan Hakları" belgelerinde en önemli maddelerden biri şudur:

"Cinsiyet, ırk, dil ve din ayrımı gözetmeksizin herkes insan haklarına sahiptir. Cinsiyet eşitsizliği, insan haklarına aykırıdır."

Şeriat hukuku, insan hakları sözleşmelerine ters düşer.

Kadınlar için kölelik anlamını taşır.

8 Mart "Dünya Kadınlar Günü"!..

Bu günün Türkiye'de Batı'dan daha değişik ve özel bir önemi var; çünkü şeriatçıların saldırısı, kadın özgürlüklerini can evinden tehdit ediyor.

Kadının özgürlüğü için el ele...

(Basından)

DÜŞ

Veysel GÜLTAŞ

Kum ve zaman
Kendine biriken
Tuz ve martı
Yarasını sağaltan
Hangisi?

Düştü düşecek

Son kum tanesi de düştü

Mührü bozulmamış sevdalar
Hangi meridyene düşer
Bir düş gezgini
Nerde sabahlar
Düşlerinde mi?

Düştü düşecek

Gördüğü zaten düştü

Rüzgârın salladığı
Bir ahlat ağacı
Kimsesiz ve kırgın
Hüznü rihter ölçeğinde
Yedibuçuk

Düştü düşecek

Arkasına baktı

Yazılmamış sevdalara düştü...

PARADİGMALAR

Veysel GÜLTAŞ

Güneş de batar erkenden
İçime gölgeler düşer

Yaz sonunda gülün parçalanışı
Bir yaralı aşka denktir

Bütün putlar kırıldı
Kendi putumuz dışında

Sözün sonu yoktur
Son sözün nedir diye sorsa da yargıç

Dağlar korkuyla beslenmez
Uç vermeli dal büyümeli kardelen

Anlamsızlık sorgulanmadıkça
Yükseliyor kanın rantı

Çürürse eğer yargılar
Yeniden birikir orada herşey

HAYVAN SEVGİSİ

Dr. Vâkîf ÖZKUL

Bir gün TRT'den bir dostum telefon ederek: Köpek ve hayvan sevgisi üzerine bir konuşma yaparmısın? dedi. Ben de neden olmasın, memnuniyetle dedim. Bu spontane (kendiliğinden) konuşmanın aslına sadık kalarak sizlere aktarmayı düşündüm.

Hayvanlar çiftleşme zamanı birbirlerini severler. Düşman karşısında birbirlerini korurlar. İnsanlar da, dostlar, akrabalar, arkadaşlar birbirlerini severler. Hele aşık bir çift ömürboyu beraber kalacaklarını hatta, öbür dünyada da birlikte olacaklarını savlarlar. Ama tüm insanları sevebilmek ayrı bir iştir. Birtakım aşamalardan geçmeyi gerektirir.

Sevgi, çocuklukta doğayı sevmekle başlar. Çiçeği, bitkiyi, ağacı sevmeyi önce yakın büyüklerinden öğrenir. Bu birinci aşamadır. Yolda, kırdan, yürürken çiçek açmış bir meyve ağacının dalını koparan, sıçrayıp çiçekleri kopararak arkadaşının üzerine serpen, gördüğü çamın dalını koparıp, yaprağı ile dişini karıştıran bir insanın, çocuklarına ve toplumuna verecek bir şeyi yoktur. Doğa sevgisinin tadı damağına bulaşmamıştır.

Anneler, babalar, sevgililer gününde çiçek götürmek, çok güzel ve ince bir davranıştır. Unutmayalım ki bu çiçekler koparılmak üzere yetiştirilen sera çiçekleridir. Daha uzun ömürlü olmasını istiyorsak saksıyla götürmeyi yeğlemeliyiz.

Sevginin ikinci aşaması hayvan sevgisidir. Bence her hayvan güzeldir. Sevecen bir gözle bakarsanız her hayvanın sevillecek bir tarafını bulursunuz. Çocuklar doğuştan korkuyu bilmezler. Onlara korkuyu büyükleri öğretir. Çocuk bir hayvana yaklaştığı zaman "kirlidir, piresi vardır, hastalık geçer, ısırır, sokar, yer" diye korkuyu bizler geliştiririz. Bir kısmı doğrudur. Fakat, doğruyu korkutmadan da

öğretebiliriz. Çocukluğumda babamın gazeteden okuyup anlattığı bir olayı dün gibi hatırlıyorum. Hayvanat bahçesini gezen bir ailenin, yürümeye başlayan küçük çocuğu, aslanların konulduğu bölüme demir parmaklıkların arasından geçerek, yatan aslanın başına tünür. Parmağını, elini aslanın ağzına, gözüne, kulağına sokarak oynadığını gören aile çığlıklar atar. Sakinleştirilen aile, çocuklarını çağırır, parmaklıklar arasındang eçerek geri döner.

Evde, köpek, kedi, maymun, kaplumbağa, kuş, kertenkele v.b. hayvan beslemek, son yıllarda ülkemizde de çoğaldı. Hele köpek ençok tercih edilen hayvan. Genç kızlarımızda biraz da özentili haline geldi. Genç kızlarımızın bir kısmı, kırıtarak gezdirdikleri köpekle ilgilenen, bu arada ilgilenenden kendilerine de bir iki iltifatın gelmesini bekler duruma geldiler. Buna, bir moda veya özentili de diyebiliriz. Zamanla muhakkakki gerçek yörüngesine oturacaktır. Bu sözüm, bakımını üstlenmeden sadece gezdirmekten hoşlananlaradır. Türk toplumunun en çok sevdiği hayvan da at ve ittir.

Çocukluğumda, yaralı, topal kedi, köpek, kanadı kırık bir güvercin gören mahalle çocuklarının, onların peşinden koşup, hırpaladıklarını, çirkin uğraşlarını gördükçe yüreğim burkulur, havga ederdim. Bunlara hayvan sevgisi öğretilmediğini düşünemezdim. Ne mutlu ki şimdi bunların hiçbirine tanık olmuyorum. Bir çocukluk anımı burada aktarmadan geçemeyeceğim: Ağın-Uzungil mahallesinde, ilkokul öğrencisi iken küçücük bir köpek yavrusu bulduk. O zaman Kılıcı Rıza dayının köpeklerinden başkasını göremezdik. Ben Rasim (Niksarlı), İlhan (Tuncer) hemen üzerine atlayıp kucakladık. Kafa kafaya verip karar verdik. Bir kulübe yapıp onu besleyip, büyütecektik. Bizim evin

karşısında yukarı tarlada kulübe yerini seçip, taş toplayıp, çamurdan harç yaptık. Rasim'in babadan öğrenme ustalığı vardı. Kısa sürede kulübeyi bitirip, üzerini kapatıp kasası ile kapısını da yerine taktık. Evlerimizden yürüttüğümüz kap, süt, yoğurt, ekmekle (o zamanlar eti zor bulurduk) beslemeye başladık. Bizi gören küçüklerimiz de evden aşırıdıkları her şeyi getirirlerdi. Bir, iki, üç gün derken biz ve yavru köpek pek mutluyduk. Ne yazık ki onu kulübesine kapatıp evimize döndüğümüz zaman için için havlamaya, daha doğrusu ağlamaya, bizleri çağırmaya başladılar. Gece boyunca bu sesi dinleyen büyüklerimiz dayanamayıp aramaya çıkarlar. Sese doğru ilerledikçe kulübeyi bulurlar. Bir sabah kalktığımda babam başucumdaydı. "Yavrum köpeğe yuva yapmışsınız, yiyeceğini vermişsiniz ama, o yalnız zor yaşar, anne kucağına ihtiyacı vardır" dedi. "Tez bulduk, çabuk kaybettik" O'nun şeklini ve renklerini hâlâ anımsıyorum. Ne mutlu hayvan sevenlere!.

Dönelim konumuza, köpek sevgisine. Bir kısım şımarıkların hayvan sevgisini yaşarken, başkalarının sınırını aşır, rahatsızlık vermemeleri gerekir. Örneğin; sabaha kadar kulağınızın dibinde havlayan ve kimseyi uyutmayan köpekler. Sokakta yürürken üzerine ansızın bastığımız köpek pislikleri. Arabanıza her bindiğinizde her tekerindeki köpek sidikleri. Bir aylığına gittiğiniz ve tatil yapacağınız yazlıkta; uzanacağınız kumda köpek pisliği, yıkanacağınız denizde, yıkanan köpekler. İşte bunlar hayvan sevgisi ile bağdaşmayan çirkin, saygısız ve haksız davranışlardır.

Köpek sevgisi, hayvan sevgisi işlenirken avcılığa değinmeden geçemedim. Avcılık insanın tarihi ile başlar. Yerleşik düzene geçip, üretim başlayıncaya kadar, toplumlar beslenmelerini avladıkları hayvanlarla sağlamışlardır. Dünyanın dörtbir köşesinden gelen avcılara, kurt, domuz, tilki, ayı avlamaları karşılığında yüksek dolarlar alınarak avlanma belgeleri verilmektedir. Bu hem spor, aynı zamanda

benlik duygusunda bir doyum alanıdır.

Ben de otuz sene öncesine kadar her türlü avcılığı yapan bir kişiydim. İlk vurduğum kuş saksığandı. Saksığanların nesli azaldıkça kendimi sorumlu saydım. Son yıllarda saksığanları kırdı bayırda gördükçe, bu sorumluluk duygusundan kurtuldum. Tüm yöremde, görüşüp avcı fıkraları anlattığımız arkadaşlarımızın avcılığı bıraktıklarını öğrenmem beni mutlu etti. Ben de otuz senedir av tüfeğimi elime almadım.

Üçüncü aşama ve en yücesi insan sevgisi. Bu duygu tüm toplumların bütün bireylerinde olsaydı, dünya gül gülistanlık olurdu. Buna tanık olduğum en çarpıcı yapıt "Harput'ta Bir Amerika'lı" oyunudur. Paylaşım, çıkarlar, hırs, doyumsuzluk ve insan sevgisinin yoksunluğu, ne yazık ki devletleri savaşımlardan, saldırılardan, ölümlerden, kan ve acılardan uzak tutamıyor."

Bu konu ile ilgili içgüdüsel ve bilinçaltı duyguları (açlık, susuzluk, korku, saldırganlık, libido) ayrı bir yazı konusudur.

Toplumumuzda çok az insan kedi beslerken çoğunluk köpeği yeğliyor. Kedi genellikle sokaktan devşirilir. Köpek besleyen grupla, kedi besleyen grup arasında kişilik yapısı bakımından ayrıcalık olduğunu biliyorum. Bu iki hayvan arasında da farklı özellikler olduğu bilinen bir gerçektir. Ama bu konuda araştırma ve inceleme yapmadım. Kedi ile köpeğin ayrılıkları nelerdir? Bakımını üstlenenler arasındaki karakter özellikleri nelerdir? Bu sorulara yanıt belki Dr. Sayın Dinçmen'den belki de Dr. Sayın Fuat A. Göksel'den gelir. O zaman hep birlikte öğreniriz.

Kedi fare avlar. Köpek evi ve sahibini korur. Bu konuyu işlerken iki dostum belleğimde canlandı. Biri evine aldığı hayvana köpek dediğim için, diğeri sokaktan bulduğu kediye bağrına bastığı için bana kızmadan hoşgörececeklerini umuyorum.

BEYAZ TEPELER

Hüsnü AYDOĞMUŞ

Mazilerden ses veren, çakıl yığılı taşın,
İzlemlerle dopdolu, çalı, çırpılı başın...
Günler, ayların bitmez, çobanlarla savaşın
Kaç asır böyle geçti, üçlü, beyaz tepeler.

Nice ezan sesini sabah, akşam dinledin,
Sisli, buzlu kışların tipisiyle inledin...
Dik başını eymedin, avcılarını kinledin,
Uzunca bir ömürle, üçüz kardeş tepeler...

Yer yer oyuk suratın, hergün çirkin oluyor,
Osmanbaşı, Hekâmat, Aluşağı soruyor,
Eteklerinde Ağın size çeyiz örüyor,
Hatıralarla dolu, üçüz beyaz tepeler...

Gece, gündüz ağlıyor susuzluktan her dere,
Baharları sevinen, yazın düşen kedere,
Yamacında, patika uzar gider köylere,
Asırların şahidi, sessiz, beyaz tepeler...

Uzak yollar, dik dağlar, hasrettime gideyim,
Ata yurdum Ağın'ı, doya doya göreyim.
Ömrümde birkez olsun birgün safa süreyim,
Kucak açmış çağırır bizi beyaz tepeler...

Gönlüme gençliğimin, hatıraları geldi,
Hasretlik bana yetti, hastalığım yükseldi...
İhtiyarlık bedende, ev yaptıda dineldi.
Şimdi çağırdı bizi, üç kardeşli tepeler...

AÇIK MEKTUP

S. Selami TAŞBAŞI

Sayın Başkan;

Ağın dergisini yayın hayatında tutan, başta size ve size yardımcı olan sayın hemşehrilerimize minnet borçlu olduğumuzu defalarca söyledim, söylüyorum. Sağolun.

Ağın dergisi mahalle ve köyleri ile birlikte tüm Ağınlılar'ın ve hatta Elazığlılar'ın dergisi. Yöreye hitabeden dergi. Yazarı çizeri çok olan bir dergi. Ama yıllardan beri 5-10 kişinin dışında yazısı yayınlanan pek az kişiyi görüyoruz. Derginin değişmeyen yazarları gerçekten değerli kişiler. Kalemleri akıcı, görüşleri, tespitleri güzel, duyguları mükemmel.

Derneğin ve derginin gayesi Ağın'a ve Ağınlı'ya hizmet etmek, onlara yeni ufuklar açmak, olanaklar sağlamak, gizli yetenekleri ortaya çıkarmak, dergiye gelecek çeşitli görüşleri değerlendirmek, istifade etmektir bana göre...

Dergiye gönderilen yazılar, daima yazıları çıkan hemşehrilerimizin yazıları kadar güzel olmasa da, çok beğenilmese de dergide yer bulmalıdır. Bu uygulama yazmak isteyenlere cesaret verecek, kenarda köşede kalmış yeteneklerin ortaya çıkmasını sağlayacaktır.

Yazı seçim kurulu, Ağın'ın ekonomik, sosyal ve kültürel eksiklerini tespit ederek, seçecekleri başlıklar altında okurlarından yazı isteyebilir. Ödüllü olmasa da gelecek yazıları derecelendirip dergide yayımlayabilir.

Böylesine bir uygulama faydalı oluşumlar getirecektir. Birtakım atılımlara başlangıç teşkil edecektir.

Yazı istenecek birkaç konu şunlar olabilir:

- 1- Ağın'a dönüşü hızlandıracak özendirici girişimler nelerdir? Yerel yönetim bu hususta neler yapabilir?
- 2- Ağınlı'yı Ağın'da tutacak ne gibi tedbirler alınabilir? Yatırım yapılabilecek iş kolları nelerdir? Yatırımlara kimler ne nisbette iştirak edebilirler?
- 3- Sıfır noktadaki tarımı canlandırmak için ne türlü tedbirler alınmalıdır, teşvik tedbirleri nelerdir? Üretilen tarım ürünleri ne surette kârlı biçimde pazarlanabilir?
- 4- Yerel yönetim, altyapılarını tamamlayarak yeni yerleşim alanları açabilir mi? Yeni yerleşim alanlarına ne nisbette talep var?
- 5- Sosyal ve kültürel amaçlı bir Vakıf kurulabilir mi? Gönüllü iştirakçiler kimlerdir?
- 6- Ağın için bir huzurevi veya düşkünler yurdu düşünülür mü?

Bunlar ilk anda aklıma gelen başlıklar. Mutlaka daha faydalı ve orijinal görüşler olacaktır.

Derneğin ve dergi yönetiminin önerilerini dikkate alarak çalışmaya başlayacağımı umuyorum.

Başarı dilekleriyle saygılar sunuyorum.

NOMAN AMCA'YA AĞIT

İsmail BEYDEMİR

Sana ağıt yazmam gerek,
Bekliyorsun, biliyorum...
Acına dayanmaz yürek,
Candan rahmet diliyorum.

Aydın insandan örnekdi,
Gönüllere böyle girdi.
Tutuculuğa rest çekti,
Aydın-saygın oğul verdi.

UÇTUTLAR'dan TEKTUTLAR'a,
Ayak izleri duruyor,
ENERLE'den SAMATLAR'a,
Her taraf seni soruyor.

Son NOMAN AMCA'da gitti,
Ardında ılık izleri.
Bir evren'de böyle bitti,
Kimsesiz koydu bizleri.

KÂTİP HASAN seni özler,
"EY KORKAK" diyesin diye,
Ağlıyorum yaşlı gözler,
BEYDEMİR'den bu hediye.

7 Mart 1997

Malatya

TOPRAKLARIMIZDA BİZ Mİ YABANCIYIZ?

İfakat ERTAŞ

Kanuni Sultan Süleyman, 1525 yılında Avrupa dünyasına gücünü kanıtlamak için, Fransa Kralı I. Fransuva'nın annesine hoşgörülü davranmış ve kendilerine yardım edeceğini bildirmişti. Çünkü Kral I. Fransuva, Roma-Germen İmparatoru V. Şarl ile yaptığı savaşta esir düşmüştü.

Kanuni, 1526 yılında Macaristan seferine çıktı. Mohaç Meydan Savaşı'nı kazandı. Güney Macar topraklarını ele geçirdi. V. Şarl'ı, I. Fransuva'yı serbest bırakması için zorladı.

I. Fransuva, Kanuni ile dost olmak istiyordu. Çünkü o dönemlerde Osmanlı İmparatorluğu çok güçlüydü. Böyle güçlü bir devletin dostluğunu kazanmak, elbetteki Fransa Krallığı için büyük bir yarar sağlayacaktı.

Kanuni Sultan Süleyman ise, Avrupa'daki Hıristiyan bütünlüğünü parçalayabilmek amacı ile bu fırsatı değerlendirmek istedi. Ve 1535 yılında, Fransa Kralı I. Fransuva ile Osmanlı İmparatoru Kanuni Sultan Süleyman arasında bir dostluk anlaşması yapıldı.

Osmanlı Tarihine "Kapitülasyonlar" adı ile damgasını vuran bu anlaşma, ne yazık ki, İmparatorluğun duraklama, gerileme ve dağılma dönemlerinde çok zararlı olmuş, Türk milletini Kurtuluş Savaşı'na mecbur kılmıştır.

Kapitülasyon; hepimizin bildiği gibi, bir devletin diğer bir devlete karşılıklı veya karşılıksız olarak, ticari, dini, siyasi ve hukuki alanlarda tanıdığı ayrıcalıklardır. Dolayısıyla; Osmanlı İmparatorluğu'nun limanları, demiryolları, maden ocakları, tarım ürünleri, Avrupa devletlerinin kontrolü altına girmiş, Müslüman Türkler'in dışında kalan Osmanlı vatandaşlarının, her

türlü hak ve özgürlükleri, Hıristiyan dünyasının himayesine alınmıştı.

Ulu Önderimiz Mustafa Kemal ATATÜRK ile silah arkadaşlarının başlattığı mücadele ile topraklarımız ve karasularımız, Kurtuluş Savaşı ile tekrar yabancı işgalinden kurtarılmış ve 24 Temmuz 1923'de, Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti ile 21 Avrupa ve Asya devleti arasında imzalanan Lozan Antlaşması, Türk ulusunu kapitülasyon çengeline kurtarmıştır.

Ancak, 2000'li yıllara yaklaştıkça gene görüyoruz ki, yurdumuzun en güzel yerleri yabancı yatırımcılara kiralanmış veya satılmış... Etrafları tel örgülerle çevrilmiş. Giriş kapılarında usulen Türk bayrağı, üniformalı Türk bekçileri (güvenlik görevlileri) kuş uçurtmuyor. Çok, çok paran yoksa girmen mümkün değil. Saygın bir Türk vatandaşı olmuşsun, hiç önemli değil. Çünkü orası yabancı toprağı. Orada dilleri, dinleri, gelenek ve görenekleri bizden farklı insanlar tatil yapıyorlar. Hem de en güzel şekliyle; denizinden, havuzundan, güneşinden nasıl da yararlanıyorlar.

Örnekleğim yer, İzmir iline bağlı Foça ilçesinde Fransız Tatil Köyü... Kimbilir yurdumuzun nice cennet köşeleri bu şekilde yabancıların hizmetinde bulunuyor. Topraklarımızın, uzun yılları kapsayan zaman dilimi içerisinde bir başka ülkeye kiralanması, değişik bir kapitülasyon tuzağı gibi geliyor bana. Öyle ya! Yurdumuz toprakları üzerinde ne çok işletmeler var. Çevresine yaklaştığınız zaman, bir komşu ülkenin sınırında sanıyorsunuz kendinizi.

Ancak, bu gibi yerlerdeki yaşam şeklini ve çevrecilik anlayışını, takdir etmemek de mümkün değil. Nasıl bir çevrecilik? Yemyeşil... Ağaçların her biri abide sanki.

Etrafınız tertemiz. Yerlerde sigara izmariti, plastik atık, çerez kabuğu görmek olası değil. Tuvaletler pırıl pırıl. İnsanlar temiz giyimli ve bakımlı. Eğlence biçimleri kendi kültürlerini yansıtıyor. Yemek salonu açık büfe -yiyebildiğin kadar ye-. Burası Türkiye mi? diye sorasın geliyor kendi kendine. Türkiye... Dünya cenneti Türkiye. Biz bilemiyoruz senin değerini ne yazık ki!

Bir uzun masa... İki doktor genç kızımız, bir Fransız genç bayan, üç müzisyen, tanımadığım bir delikanlı, eşim, oğlum ve ben.

Sohbet tatlı, herkes beğendiğince tabaklarını doldurmuş, kadehler dolu. Bir ara oğlum yanındaki delikanlıyı tanıttı. Sevimli, karakaş-karagöz, genç irisi. Adı Bülent... Tatil köyündeki Türk hamamında masörlük yapıyormuş. İlginç değil mi?

Karşılıklı konuşuyoruz:

- Evladım, nerede okuyorsun?
- İstanbul'da Spor Akademisi'nde.
- Manisa'da da var, Spor Akademisi. Hem de bayağı eski.
- Şimdi artık her yerde açıldı. Elazığ'da bile.

Oğlum sordu:

- Bülent sen nerelisin?
- Elazığlı'yım.
- Hayret doğrusu!

Söze ben karışıyorum:

- Elazığ'ın içinden misin?
- Ağınlı'yım.

İyice şaşırdım. Fransız Tatil Köyü'nde genç bir Ağınlı masör!

- Ağın'ın içinden misin Bülent?
- Yok, Venk köyündenim.
- O köye bir zamanlar düğüne gitmiştik. Yıllar önce yengemlerin bir ahabları varmış. Onlarda kaldık. Bir mahalle Türk,

öbür mahalle Ermeni mahallesi idi.

Kaldığımız ev Ermeni mahallesindeydi.

Küçük bir oğulları vardı. Adı da Murat.

- Murat benim amcam olur.

- Babaannenin adı neydi? Unuttum şimdi.

- Hayranuş.

- Nuraniye senin neyin olur peki?

- Halam.

- Yapma! Hay allah, ne tesadüf!

Bülent'i çok sevdim. Kanım ısındı. Adı

Türk adı. Hiç belli değil Ermeni olduğu.

Hem ne önemi var. Yengemler Elazığ'da

Nailbey mahallesinde uzun yıllar oturdular.

Ev sahipleri Ermeni idi. "Mayram" abla

diyordum kendisine. Kızları, oğulları vardı.

"Sarkis" biraz delifişekti. Yengem severdi

bu çocukları, bu insanları. Ben de öyle.

Sarkis'e kız bakmak için Venk'e gelindi.

Hayranuş teyzenin kızı Nuraniye'ye nişan

yapıldı. Yakın akraba düğünü gibi bir düğün

yaptılar yengemlerle.

Şimdilerde Sarkis'ler İstanbul'a

yerleşmişler. İki oğlu da doktor çıkmış.

- Bülent seni buraya kim gönderdi?

- Bir hukuk müşaviri tanıdık. Hem

çalışayım, hem de tatil yapayım diye.

- Çok güzel.

Sanıyorum bu müşavir; ya Garabet, ya

Keork, ya Ahmet, ya da Hüseyin... Kim

olursa olsun. Fransızlar'la ne güzel

dayanışma içindeler.

İçiçe yaşamışız. Akraba gibi olmuşuz.

Kendi kendimizle bütünleşme varken, niye

başkalarından medet umarız, benim güzel

Nadya, Verjin, İlda arkadaşlarım?

- Bülent bize de beklerim, gelirsen

sevinirim, dedim.

Biraz sonra masadan aceleyle kalktı.

Hoşçakalın bile demeden Fransız kız

arkadaşının yanına gitti. Gecenin geç

saatlerinde ayrıldık oradan. Giriş

kapısındaki güvenlik görevlilerine kimlik

kontrolü yaptırıp, kapıdan çıktık. Türkiye

topraklarına tekrar ayak basmanın

mutluluğunu yaşadım o an.

HÜZNÜN ADRESİ YOK

Doç. Dr. Kriton DİNÇMEN

Sevgili dostum, İzmir-Karşıyaka Ağır Ceza Hakimi Veysel Gültaş son şiir kitabını bana yollama nezaketinde bulundu. "HÜZNÜN ADRESİ YOK"

Kitabı tanıtmaya ihtiyacı duydum. Ne var ki, yazmaya kalktığım her cümle sönük kalıyordu. Ve, kitabı yazarının kendi cümleleri ile tanıtmamın en doğru olacağını, kitabı okuduktan sonra içimde kaynayan teşekkür duygularını, sevgili Veysel'in kendi cümleleriyle ifade edebileceğimi düşündüm.

"Bunca yalanlar içinde/Yalansızlığın çağlamsı gülüşü"nü bana getiren, "Sevgi ağacı kurumuş" ve "Yine pusuda/Aydınlığımızı biçenler"in, "Sırtımızdaki sırtlan" olan, "Sokrat'ı yargının hükmü" ile öldürmeye kalkıştıklarında, "Gülümüyor Sokrat'ın yüzü" ile karşılaşan ve insana "Ekmek çalma suçlanırsın/Büyük çal alkışlanırsın/Tanrı aşkına bu ne biçim yasa?" diye sorduran ve "Tantalos işkencesinde/İnsan eti yiyen insan tanrılar"ın rağbette olduğu bir toplumda, "Her taşında gözyaşı Artemis'in" olmasına karşın, "Kirlili bir güneşin altında/Nerden

sağar/Tanrısal şarabını Dionysos" diye şaşıran ve "Gözleri bağlıdır/Adalet tanrıçasının/Utanılası yargılardan/Hükmünü versin diye tarih" diye kendi hükmünü verdikten sonra, "Adağını verir cömertçe/Bahar ayında Adonis'e" demekle beraber, "Kibele ağlıyor doğuramadı diye..." eksik bırakmayan ve "Yetiş tanrım/Sevgi ağacın mı kurudu yoksa?" diye acı bir gülümseme ile bilinmeyene son bir atıf yaptıktan sonra, "Van Gölü'nün/Ne sevdalar saklı/Gizlisinde" olduğunu vurgularken, "Hüznün adresi yok" sonucuna varan; ve, fakat en sonunda, kahramanca "Kandırılmazsınız çocukları/Horoz şekerleriyle" diye gürleyen ve "Bekle beni ey insan/Yunus çiçekleri getireceğim sana" müjdesini verip, "Beni öldü mü sandınız?/Dağ kalabalıklarıyla gelir sesim/Boşuna sevinmeyin/Uzun bir yürüyüşdür soluğum/Barışa kessin yeryüzü" diye bitiren, "Dilimdeki sözcükler" ile "Daha türküsü yakılmamış ki acıların" türkülleri ile "Ulus olmayana/Şiir ülkesinden" gelen bir İNSAN'ın, insanlık dolu kitabı için binlerce teşekkürler.

İstanbul - 1 Şubat 1997

Diş Hekimi

Dt. Funda TUNCER

İnönü Cad. No: 183/3 Bahçelievler-Hatay-İZMİR

Tel: 227 97 14

Tüm Ağınlılar'ın ve Ağın Düşün ve Sanat Dergisi okurlarının, Kurban Bayramlarını en içten duygularıyla kutlar, saygılar sunar.

BABAM Em. Alb. H. KABASAKAL'IN ÖZGEÇMİŞİ

Yurdanur (Kabasakal) TULUNAY

24 Şubat 1918 tarihinde Elazığ'ın bir ilçesi olan Ağın'da doğdu. İlkokulu burada, ortaokulu Elazığ'da okudu. 1936 yılında Askeri Lise'yi, 1938'de Harp Okulu'nu bitirerek, 1940'da teğmen rütbesi ile Türk Ordusu'na Topçu Subayı olarak katıldı.

Değişik birlik ve büyük karargâhlarda görev yapmış, 1964 yılında kendi isteğiyle Albay rütbesiyle emekli olmuştur. 1968-17 Mart 1993 yılları arasında Genelkurmay Askeri Tarih ve Stratejik Etüd Başkanlığı'nda, Askeri Tarih Uzmanı ve Yazarı olarak çalışmıştır. Bu tarihten başlayarak, 17 Aralık 1996 tarihine kadar, anılan Başkanlığın verdiği çeviri, kitap yazma görevini evinde sürdürmüştür.

İncelemeleri, Türk Devrim Tarihi, Osmanlı dönemine ait kahramanlık konularını belgeleyen çalışmaları vardır.

Babam Em. Alb. H. Kabasakal, 1953-1955 yıllarında Erzurum Lisesi ve Erzurum Erkek Sanat Enstitüsü'nde Askerlik Öğretmenliği, 1985-1986 yılında ise Yıldız Teknik Üniversitesi Atatürk İlke ve İnkılap Tarihi Enstitüsü'nde, Atatürk İlke ve İnkılabı dersinin öğretim üyeliğini yapmıştır.

HÜSEYİN KABASAKAL'ın ESERLERİ KİTAPLAR:

1) BALKAN SAVAŞI HATIRATI (1912-1913)

Yazan: Yzb. Osman Nuri
Yıllık Denizcilik Dergisi'nde yayınlanmıştır.
Denizcilik Basımevi 1926

Em. Top. Alb. Hüseyin Kabasakal bu eseri, bugünün dili ve yazısına tümüyle çevirmiştir. Bu eser, 'BALKAN SAVAŞI ANILARI' başlığıyla, Genelkurmay Atase Başkanlığına yayınlanmak üzere, ölümünden üç gün önce, bizzat kendi eliyle teslim edilmiştir. (Basıma hazır, 1996)

2) PONTUS MESELESİ

Dernekler-Rum Eşkiyalığı ve Kıyımlar-Hükümetin Haber Alması ve Önlemleri-Avrupa Hükümetleri ile

Haberleşmeler.

Yayınlar Gn. Md.lüğü Kurulu, Matbuat ve İstihbarat Basımevi, 1922

Bu kitap, Em. Alb. Hüseyin Kabasakal tarafından bu günün dili ve yazısına tümüyle çevrilmiştir: "Pontus Sorunu" (Basıma hazır, 1996)

3) TÜRK SİLAHLI KUVVETLERİ TARİHİ (1908-1920)

3. Cilt, 6. Kısım, 2. Kitap: İç Ayaklanmalar; 1911-1912 Osmanlı İtalyan Savaşı; 1912-1913 Balkan Savaşı; 1914-1918 Birinci Dünya Savaşı; 1919 Türk İstiklal Harbi. (Basıma hazır, 1450 sayfa, 1995)

4) BU DÜNYADAN BİR MEHMET KABASAKAL GEÇMİŞTİ

Hazırlayan Hüseyin Kabasakal, İstanbul 1995

5) TÜRK SİLAHLI KUVVETLERİ TARİHİ Balkan Harbi, Osmanlı Devri (1912-1913)

3. Cilt, 2. Kısım, GARP ORDUSU YUNAN CEPHESİ HAREKATİ, Genelkurmay ATASE Başkanlığı, Askeri Tarih Yayınları, Seri No: 4
Ankara, Genelkurmay Basımevi, 1981 (1. Baskı); 1993 (2. Baskı) (915 sayfa)

6) TÜRK İSTİKLAL HARBİNİN BÜYÜK TAARRUZ PLANI VE ZAMANI ÜZERİNDE BAŞKOMUTANLIK VE ÜST KOMUTANLIK KATINDA YAPILAN TARTIŞMALAR

Büyük Taarruz'un 70. Yılı Armağanı kitabında bir bölüm.
Genelkurmay ATASE Başkanlığı, Askeri Tarih Yayınları, Ankara, Genelkurmay Basımevi, 1992

7) ÇOCUKLARIMA VASIYETİM

Em. Öğretmen Mustafa Kabasakal, Ağın 5/5/1936
Bugünün dili ve yazısına tümüyle çeviren Hüseyin Kabasakal, İstanbul, 26 Kasım 1991

8) "SESLENDİM YÜREĞİMDEN-Arayış; İzmit'te Gurup; Elde Kalan; Kansız İhtilal;

Yılbaşı; Benim Saltanatım; Hayat; Çingene Dağarcığı; Adapazarı'nda Akşam; Anam; Günah Senin Sevgilim; Kötümser"
1960-1961'de yazdığı şiirler', İstanbul, 1990

9) THE TURKISH ARMY IN THE FIRST BALKAN WAR, "War and Society in Central Europe, Vol. XVIII, pp. 158-164"; East Central European Society and Balkan Wars, Editors: B.K.Kiraly and D. Djordjevic, Social Science Monographs, Boulder, Colorado, Atlantic Research and Publications, Highland Lakes, N.J., Distributed by Columbia Univ. Press. New York, 1987

10) KIBRIS'IN FETHİ (1570-1571), Genelkurmay ATASE Başkanlığı Yayınları Türk Asker Büyükleri ve Türk Zaferleri, seri no: 11, Ankara, Genelkurmay Basımevi, 1986

11) VARNA (1444), İKİNCİ KOSOVA (1448) MEYDAN MUHAREBELERİ ve 2. MURAT, Genelkurmay ATASE Başkanlığı Yayınları, Ankara Genelkurmay Basımevi, 1986

12) NİĞBOLU MEYDAN MUHAREBESİ ve YILDIRIM BEYAZIT, Genelkurmay ATASE Başkanlığı Türk Asker Büyükleri ve Türk Zaferleri, Seri no. 9, Ankara Genelkurmay Basımevi, 1984

13) ATATÜRK İNKILABI VE İLKELERİ Er ve Erbaşlar İçin Ders Kitabı, Genelkurmay ATASE Başkanlığı Yayını, Ankara, 1982

14) ÖZDEYİŞLERİYLE ATATÜRK, Genelkurmay ATASE Başkanlığı Atatürk Yayınları Seri No. 10, Ankara Genelkurmay Basımevi, 1981

15) ASKERİ YÖNLERİYLE ATATÜRK, Genelkurmay ATASE Başkanlığı Atatürk yayınları Seri No. 14 Ankara Genelkurmay Basımevi, 1981

16) BALKAN HARBI, Genelkurmay ATASE Başkanlığı Yayınları Ankara Genelkurmay Başkanlığı, 1979

ÖZEL ÇAĞRILI BİLDİRİLER

1) 1912-1913 BALKAN HARBI, NEDENLERİ, SONUCA TESİR EDEN SOSYAL EKONOMİK OLAYLAR, YANLIŞLIKLAR

XIVth Brooklyn College Conference on East Central European Society and The Balkan Wars, 1912-1913, Brooklyn College of the City University of New York, 1983

2) 1912-1913 ÖNCESİNDE DOĞU MERKEZİ AVRUPA TOPLUMLARINI VE OSMANLI İMPARATORLUĞU'NUN SOSYO-EKONOMİK VE POLİTİK DURUMU

XVth Brooklyn College Conference on Society in Change Relative to the Balkan Wars, 1912-1913, Belgrade, 18-21 September 1984

3) OSMANLILARDA KÜLTÜREL YAŞAM XVth Brooklyn College Conference on Society in Change Relative to the Balkan Wars, 1912-1913, Belgrade, 18-21 September 1984

4) 1912-1913 BALKAN HARPLERİNDE BATI TRAKYA TÜRKLERİNİN KAHRAMANLIKLARI, Batı Trakya Türkleri Sempozyumu, Trakya Üniversitesi, 16-18 Aralık 1987

MAKALELER VE BİLDİRİLER

1) BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞI'NDA İRAN CEPHESİNİN AÇILMASININ NEDENLERİ ÜZERİNDE GÖRÜŞ VE DÜŞÜNCELER Askeri Tarih Bülteni 34. sayı için hazırlanmıştır, 1992

2) BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞI'NDA SÜVEYS KANALI SEFERİNİN AÇILMA NEDENLERİ KONUSUNDA GÖRÜŞ VE DÜŞÜNCELER Askeri Tarih Bülteni 33. sayı için hazırlanmıştır, 1992

3) OSMANLI İMPARATORLUĞU'NU BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞI'NA SÜRÜKLEYEN BİLİNÇSİZ OTORİTE Askeri Tarih Bülteni 32. sayı için hazırlanmıştır, 1992

4) BALKAN SAVAŞI'NDA İŞKODRA KALESİ SAVUNMASI, KALENİN VE KOMUTANININ UGRADIĞI İHANET Askeri Tarih Bülteni 31. sayı için hazırlanmıştır, 1991

5) TÜRK TARİHİNDE YER ALAN AYAKLANMALARIN TÜRRLERİ VE DAYANDIĞI ETKENLER Askeri Tarih Bülteni 30. sayı için hazırlanmıştır, 1991

6) 1912-1913 BALKAN SAVAŞI YANSA SAVUNMASINDA PSİKOLOJİK ETKİNLİĞİN DEĞERİ
Askeri Tarih Bülteni için hazırlanmıştır, 1990

7) BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞI ÇANAKKALE MUHAREBELERİNDE TÜRK ve ALMAN SAVUNMA PLANLARI KONUSUNDA YORUMLAR
Askeri Tarih Bülteni için hazırlanmıştır, 1989

8) SOFYA ASKERİ ATASESİ Kur.Yb. MUSTAFA KEMAL'İN BULGARİSTAN RAPORLARI (Seri 1...5)
Askeri Tarih Bülteni, 28. sayı için hazırlanmıştır, 1989

9) SOFYA ASKERİ ATASESİ Kur.Yb. MUSTAFA KEMAL'İN RAPORLARI (3. makale)
Askeri Tarih Bülteni, 26. sayı için hazırlanmıştır, 1988

10) 1877-1878 OSMANLI-RUS SAVAŞINDA GAZİ OSMAN PAŞA ve PLEVNE SAVUNMASI
Askeri Tarih Bülteni için hazırlanmıştır, 1988

11) ATATÜRK'TEN DÜŞÜNCELER
Askeri Tarih Bülteni, 24. sayı için hazırlanmıştır, 1987

12) ATATÜRK'ÜN SİCİL DEFTERİNDEN
Askeri Tarih Bülteni, 24. sayı için hazırlanmıştır, 1987

13) OSMANLI DEVLETİ'NDE TÜRK TOPLUMU VE AZINLIK İLİŞKİLERİ
Askeri Tarih Bülteni, 23. sayı için hazırlanmıştır, 1986

14) MUSTAFA KEMAL SOFYA ASKERİ ATAŞELİĞİNDE
Atatürk Haftası Armağanı, sayfa 71-84, Atatürk Serisi No: 15, 10 Kasım 1982

15) TÜRK DEVRİMİ'NİN DÜNYA TARİHİNDEKİ YERİ ve ÖNEMİ
Atatürk Özel sayısı, Revue Internationale d'Histoire Militaire, sayfa 181-192, No:50-1982 Genelkurmay Basımevi, Ankara.

16) 1911-1912 TRABLUSGARP SAVAŞINDA MUSTAFA KEMAL, Silahlı Kuvvetler Dergisi, sayfa: 93-105, Mart 1981-sayı 276

17) TRABLUSGARP YOLLARINDA BİR MUSTAFA KEMAL
Genelkurmay ATASE Başkanlığı, 1980

18) MUSTAFA KEMAL SOFYA ASKERİ ATASESİ
Genelkurmay ATASE Başkanlığı, 1980

19) TÜRK DEVRİMİNİN DÜNYA TARİHİNDEKİ YERİ ve ÖNEMİ
Genelkurmay ATASE Başkanlığı, 1980

20) ATATÜRK ve TÜRK DEVRİMİ
Genelkurmay ATASE Başkanlığı, 8 Nisan 1981

21) BALKAN SAVAŞI: (i) Balkan Savaşı'nın Türk Siyasal Tarihi'ndeki Yeri, (ii) Türk Silahlı Kuvvetleri İçin Alınacak Dersler, Genelkurmay ATASE Başkanlığı Kış Çalışmaları, Konferans Serisi, 1979

22) PSİKOLOJİK HARP, PSİKOLOJİK SAVUNMA
3. Uçş. Topçu Alayı 991, Tabur, 21 Mart 1959

23) 18 MART ÇANAKKALE SAVAŞI
Erzurum Lisesi, 1955

24) AĞIN DERGİSİNDEKİ YAZILARI:

* 'Geçmiş Zaman Olur ki', 1968

* 'Folt', 1968

* 'Çengel, (Ağın'dan Hikayeler 4), 1969

* 'Cesurluk Sınavı, (Ağın'dan Hikayeler 4), 1969

* 'Herfanna, (Ağın'dan Hikayeler 2), 1969

* 'Tolli ile Otomobil', (Ağın'dan Hikayeler 5), 1969

* Ömer Lütfi Yücel (Çanakkale Ö. Lütfü Bey)

Ağın'dan Yetişen Büyükler,

* 1969'a Girerken, Baş Makale, 1968

* Bir Kış Gecesi Eğlencesi, (Ağın'dan Hikayeler 6), 1969

* Bir Mektup ve Bir Cevap

* Ağın'lı Olma Bilinci ve İsmail Beydemir, 1993

14 Ocak 1997

AĞABEY

Şeref Bedri ERDEM

Ağabey... bir sözcükte iki anlam...

Birisi, "AĞA". Bazen baba, bazen tek başına abi'dir. AĞABEY de başkalaşır. Ağabeydeki "ağa" da bir cömertlik, bir yiğitçe özveri bulurum ben. Bu, ihtiyacım olursa isterim, alırım, veririm demektir. Düşersem kaldırır, sendelersem destek olur, bu; boşvermez, pek yakına gelmeden kollar gözetir demektir.

Ne kadar lazımsa o kadar, ne zaman lazımsa o zaman verir. Verdiğinde gözü verdiğinin içinde ve arkasında değildir.

Zaten O, onun için oradadır...

İkincisi BEY. Bu "bey" bir başka "bey" dir...

Bu; "dur" dediği yerde dururum demektir.

Bu alışverişte sululuk yoktur. Bu sevgi ile saygının tam kıvamında birleşimidir.

Bilmiyorum, "ağabey" sözünü Ağınlı gibi güzelleştirerek söyleyen başka belde var mı?

Ağınlı "ağabey" derken hançeresini açar. Ağabey diyen Ağınlı'nın akciğerinin tamamını, kalbinin yarısını görürsünüz. Size "ağabey" diyen Ağınlı size teslimidir. Bir büyük sevgi, bir büyük saygı, bir büyük güven içerir.

Ağabey denmenin onurlu zevkini Nevzat ASYALI'nın, Profesör olmadan önce (olduktan sonra söyleşemedik), kıymetli kardeşlerim Müfide ÇAVDAR, Zeliha NERGİZ, Şadan KABASAKAL

hanımefendilerin çevremde bulunduklarında "ağabey" demelerinde yaşamış, rahmetli Fikri YÜCEL, hayırlı uzun ömür dilediğim Seyfi BEŞE beyefendilere göğsümü açarak "ağabey" demişimdir.

Kaybından Ağın'ın, Ağınlı'nın, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin çok büyük acı duyduğu, yokluğunu hissedeceği, yattığı yer nur olası Albay Hüseyin KABASAKAL'ın (bazı rütbeler emekli olmakla, ölmekle düşmez) gerçek bir AĞABEY olduğunu biliyorum.

KABASAKAL Ailesi içinde çok sevdiğim insanlar vardır. Yaşayanların, vefat etmiş olanların kıymetli hatıralarına sahibim. Maalesef Hüseyin KABASAKAL Ağabey'in çok zaman, çok yakınlarında olmak onurundan yoksundum. Ama bu, o seçkin ailenin yeni yetişen bireylerinin birçoğuyla tanışmıyor olmam, duydukları derin acıyı içimde hissetmeme engel teşkil etmiyor.

CEVAT, NURİ, HÜSEYİN Ağabeylerin yeri doldurulamaz.

Yerleri doldurulamayacak bu yerler, boş da kalamaz.

O yerler boş kalırsa dağılırız.

Yeni Ağabeyler bulmak, yetiştirmek zorundayız.

Ölenler gittikleri yerde de bizimler.

Ankara 11.2.1967

OSMAN GÜLER'İN SAYGIN ANISINA

Mehmet ORHAN

Eğitimci, yönetici,
ozan ve en önemlisi,
büyük-küçük herkes
tarafından sevilip
sayılan dost insan
Osman Güler, 1 Şubat
1977 Cumartesi günü,
yakalanmış bulunduğu
hastalıktan
kurtulamayarak,
ailesini, dostlarını ve
tüm sevenlerini acı
içinde bırakarak
aramızdan ayrıldı.

Osman Güler, saygın
bir kişiliğe sahipti. O,
bu saygınlığını, yaşamı boyunca okuyup
öğrenerek ve öğrendiklerini genç kuşaklara
ve çevresine vererek kazanmıştı. Nur içinde
yatsın.

Osman Güler, 1919 yılında Şenpınar'da
(Vahşen) doğdu. İlköğrenimini Elazığ Şehir
Yatılı İlkokulunda, ortaöğrenimini Elazığ
ortaokulunda ve Sivas Öğretmen okulunda
yaptı. Bir süre Beyelması'nda ve Ağın'da
öğretmenlik yaptıktan sonra, Ankara Gazi

Eğitim Enstitüsü
sınavını kazanarak bu
okula girdi. 1944
Haziranında burayı
bitirdi ve Ortaokul
Türkçe Öğretmeni
olarak Milli Eğitim
ordusuna katıldı.
Sırasıyla Muş, Oltu ve
Karacabey Orta
okullarında
öğretmenlik ve
yöneticilik yaptıktan
sonra da Ankara'ya
tayin oldu.
Ankara'daki
öğretmenliği ve okul

yöneticiliği sürerken, 1964-1965 yıllarında
Orta Doğu Amme İdaresi Enstitüsü'ne
devam ederek buradan da mezun oldu.
Öğretmenlik hizmetini, son görev yeri olan
Yenimahalle Mustafa Kemal Lisesi'nde
tamamlayarak 1977 yılında emekliye
ayrıldı.

Osman Güler, emekli olduktan sonra da
eksilmeyen bir enerjiyle çalıştı ve dernek

faaliyetleriyle, yazın işlerinde bulundu. Eğitimci Osman Güler, sevilen ve sayılan seçkin eş ve aile reisi Osman Güler, dernek ve dergi yöneticisi Osman Güler, nihayet hayatı boyunca en sevdiği uğraşı olan şair Osman Güler, hayatın her safhasını dolu dolu yaşadı.

Osman Güler, uzun süren öğretmenlik döneminde çok sayıda öğrenci yetiştirmiş, iyi ve başarılı bir eğitimci olduğunu kanıtlamıştı. Ağın'daki öğretmenliği sırasında, eğitim-öğretim çalışmalarının yanında, belirli dönemlerde katıldığı çeşitli müsamere ve gösteri programlarıyla, yörenin kültür etkinliklerine önemli katkı sağladı.

O, sevecen tavrı, soyadı gibi güler yüzlü tutumu ve hoşsohbet kişiliğiyle çevresine kendisini sevdirmiş ve saydırmış, mutlu fanilerden biriydi. Mutluluğunun diğer bir yanı ise, eşi Münevver hanımla çocukları Ümit, Erdal, gelinleri Nilüfer, Ferhan ve torunlarına karşı olan tükenmez sevgisiydi. Zaten son yıllarda O'nun sürekli uğraşlarından biri de, müşfik bir dede olarak, torunları İnci, Ezgi ve Özlem'in eğitimleriyle yakından ilgilenmesi, onları iyi yetiştirme çabalarıydı. Bunu büyük bir istekle ve zevkle yapıyordu.

Doğup büyüdüğü yöreye çok bağlıydı.

1965'de Ankara'daki Şenpınar'lı arkadaşlarıyla birlikte kurdukları "Şenpınar'ı Kalkındırma, Tanıtma ve Turizm Derneği"nde yararlı hizmetler verdi. Bu derneğin yayın organı Hakko Dergisi'nde yerel konulara, çevre sorunlarına geniş yer verdi. Ankara'daki hemşehrilerin birlik ve dayanışma içinde olmalarına özen gösterdi, geceler ve bayramlaşma toplantıları düzenledi.

Bütün bu uğraşların yanında, Osman Güler'i asıl yücelten ve ölümsüz kılan onun ozanlığı olmuştur. Hakko'da ve Ağın-Düşün ve Sanat Dergisi'nde yayınlanan şiirlerinde Güler, akıcı üslubu ve bir duygu seli gibi çağlayan deyişleriyle daima dostluğu, sevgiyi övmüş ve büyük ilgi görmüştür.

*"Son sözüm işte bu, son nefesimde,
Dünyadan geçerim, sevgiden asla."*

diyen Osman Güler, son şiirlerinde, gözlerinin zayıflaması nedeniyle, okuyamamanın verdiği sıkıntı içinde buruk bir acı ve karamsarlık estirmiştir. Ölüm, karşı konulmaz bir yazgı, ama yine de O'nun aramızdan ayrılması içimizi burktu.

Anısı kalplerimizde tüm tazeliğiyle yaşayacaktır. Ruhu şad olsun.

NE GOLEY!

Osman GÜLER

Nazmiye Ertürk'e

Ne goley gızım,
Bizde soba gurması ne goley
Ne goley yaşaması...
Sabah sabah,
Akşam akşam

Ne goley gızım, geceyi gece
Bayramı bayram bilmesi...
Ne goley bilinçli yaşaması...
Babayı baba, anayı ana,
Konuğu konuk,

Ne goley gızım,
Soluğu soluk bilerek yaşaması...
Ne goley gızım bizde soba kurması.

Haziran 1977

İNCİ'NİN 1. YAŞ GÜNÜ

Bir yıl oldu ki İnci, ellerde kucakladasın,
Gözlerde, gönüllerde, hem de yüreklerdesin,
Sevgi dolu kalbimde, her aldığım solukta,
İnci, İnci diyerek atacak atacaksın.

15.10.1985

Hacettepe Hastanesi

ŞİMDİ BANA KAYBOLAN YERLERİMİ VERSELER!

M. Cavit ALPASLAN

Sevgiyi terkisine saranlar, umudu çıra çıra yakıp en güzel giysileriyle, güneş gözlüklerini takıp Andiri deresi-Uzungil ve Koçan'dan yürüyüp caminin önüne ulaşanlar. Beyaz topraklı mezarlık başından geçip, Lollar'ın asırlık dut, ceviz, kavak ve söğüt ağaçları arasından gelip caminin önüne ulaşanlar. Kurtkaya deresini soluyarak çıkan, Hoşiriğin buz gibi sularından içip, kuş seslerinin su çağılıtlarını müzikleştirdiği, yeşilin sularında oynadığı yerlerden geçip caminin önüne ulaşanlar. Kıvrımlı virajlı Pağnik yazısından geçip, İsperek deresinin tahta köprüsü altındaki kaya oyuğundan çıkan su başında dinlenip, CAMİNİN ÖNÜNE ULAŞANLAR! Koca çınarın gölgesinde, Recep Dayı'nın Kahvesinin alçak masaları başındaki iskemlelere oturup dinleniyorlar.

Koca çınar, kahve önünü ve yandaki tahta kepenkli dükkanları dallarıyla kavrayarak koruma altına almış. Güneş, çınarla savaş yapıyor, oklarını aşağıya ulaştırmak için.

Tataragasıgil'in evlerinin üstünden dolanıp kahvenin önünden geçen Mezart arkı, ağaç dallarından sızan güneş ışıklarıyla oynuyor, ceviz yeşili yosunlar ipliklerini suyun akışına vermiş dansöz gibi kıvrıyorlar. Değirmen doğuzluğu arkıtan aldığı suyla çarkını döndürüyor. Çarktan foşurtuyla çıkan suyun havaya fırlayan zerrecikleri, kendilerine ulaşabilen güneş ışığında gökkuşağı oluşturuyorlar. Hafif esen yel, su zerrecikleri ile oturanları serinletiyor. Caminin hemen önündeki kardeş çınar ağacının gövdesini tutarak, kaya merdivenden inilip tortul kayanın

yarıklarından çıkan çeşmenin gümüş pırıltılı suyunda, kahvenin gazoz ve ayranları soğutuluyor. Pınarları, su sızıntılarını bünyesinde toplayan dere, burada küçük bir şelale yapıp, değirmenin köpüklü sularıyla birleşiyor.

Şahnişirinli, sürgülü çerçeveli pencere, tabanı sal taşla döşeli salon, ahşap bölmeli çay ocağı; şirin kahve.

Okşın oynayanlar, aznifçiler salondalar. Keyif çayı içenler, sohbet edenler dışarda, briççiler değirmenin damındalar.

Kimler gelip geçmedi ki buradan. Toğolar, Ömer Lütfüler, Sadık efendiler, Kemal Zekiler, Şeref Beyler, Halim Beyler, Hasip Beyler, İbik dayılar, İmam dayılar, Kortik Oğulları, Ejder Oğulları, Kepekçi Dayı, Öğretmen amcam Ali Rıza Alpaslan...

İşte şurada sırtını Kunduracı Halit'in duvarına dayamış, Sokratvari gençlerle tartışan Noman Amca. Öğretmen-öğrenci saygı ve sevgisiyle gençlerle sohbet eden Nuri Onat ve İbrahim Uçunkaya ve iddialı tavla oynayan Noman Gençaydın. Katip Hasan çifti. Belediye Başkanı Ekrem bey, uğramadan geçmediği Celal ve Şemsettin ağabeylerin dükkanlarından çıkmış, çınarın altındaki iskemlesinde etrafına nükteler saçan Sadık efendiye doğru gülümseyerek yaklaşmakta. Çüngüşlü İbrahim Başar, Burhan İlter ve Sırrı Yavuz kahvedeki yerlerini almışlar. Cakkılıbiççi Mustafa Öcal "Kağızman'a ısmarladım nar gele, nar gele..." türküsünü mırıldanmakta. Öbür tarafta Seyfi ağabeyle Cemil Sena'nın "Hazreti Muhammet'in Felsefesi"ni birlikte okuyan Zafer Gençaydın ve ben. Şu köşede

Adnan Binyazar, Vezni Erbakan'la önlerindeki kitapları inceliyorlar. Zeki Hafızoğulları, küçücük boyu iskemlede kaybolmuş vaziyette, elindeki kitaptan birilerine birşeyler anlatıyor. Nihat İspir, Kunduracı Halit'in dükkanında arkadaşlarıyla tartışıyor. Gültekin Yandımata, babasının başkalarına sattığı kahveyi anılarında yaşatmak için fotoğraflıyor.

Karşıda Vâkîf Özkul, Kemal Niksarlı, Ömer Lütfü Uzunoğlu şık giysileriyle, duman rengi gözlüklerini takmış aheste aheste kahveye doğru geliyorlar. Genççağa'nın dükkanı tıklım tıklım dolu, traş bekleyenler, sohbet edenler...

İmam dayı, değneğine dayanmış tavla oynayanları seyrediyor. Nihat (Özer) Asyalı, çevresel türkü ve söylemler hakkında tartışıyor.

Caminin önündeki sundurmada Hoca Hasan efendi, Hüsnü Hoca, İkincigilin Osman efendi, Çobanaligil'in Osman Ağa, Recep dayı, Horozgil'in Mustafa efendi savaş anılarını anlatıyorlar.

Bir düğün alayı geçiyor. Klarnetçi Gani ve İsmail Beydemir, gelin ağlatıyorlar.

*"Atlar eğlendi geldi kapıya
Kız cehizin topla doldur terkiye
Şimdi kızlar başlar yanık türküye
Doldur pınar doldur ben gider oldum
Anamı babamı terkeder oldum."*

O yıllarda bu türkü ile gelin giden kızlar, damda heyecanla gelini bekleyen delikanlılar! Şimdi tatlı bir duygu yumağını gönlünüzde saklarken, yüreğinizde oluşan heyecan ve sevinç düğümünün genişleyerek bütün vücudunuzu sardığını duyumsamıyor musunuz?

Caminin önü yok artık. Recep Dayı'nın Kahvesi, ağaç kepenkli dükkânlar, kahvenin bünyesindeki babamın ilk dükkanı yok... Kağıtlı şekerlerimiz, kıldan toplarımız, topaçlarımız yok artık.

Birileri buraları yok etti. "Ağaca balta vurmuşlar, sapı bedenimdir" demiş.

Andirililer, Ekirekliler, Pullular, Küzneli'ler, Bademli'ler, Mineyikli'ler, Saracıkılılar, Kopinikliler, Hörenekliler, Paşıkililer, Vahşenliler, Zalbarlılar, Hünülüler, Pağnikliler, kısaca Ağınlılar!

Ağın; bir şiir, bir anı, bir türkü, bir duygu, acı, elem ve sevinçtir.

Ağın; yâr sesi, çocuk sesi, ana sesi, baba sesi, arkadaş sesi, su sesidir.

Ağın; mor menekşe, papatya, nevrüz, nergis, reyhan, kuşburnu, yabangülü, böğürtlen ve sarmaşıktır.

Ağın; üzümdür, duttur, su değirmenleri, cevizli dereleler, tahta oluklu arkalar, çimdiğimiz göllerdir.

Bütün bunları kapsayan Dergidir, AĞIN!

Dostum, arkadaşım Şair-Yazar Osman BOLULU'nun deyişiyle:

"Sevgiyi terkimize sara sara

Umudu yakıp çıra çıra

Düşünceyi çekip gergefe

Deneyimizi yollara öre öre

Direncimizde yarınları göre göre

Geliyor musunuz, o yere."

19/1/1997 - ANKARA

NE BÜLBÜL KALMIŞ NE DE GÜL

Dr. Galip UZUNCA

Bugün yine dolaştım ben eski gülşenlerde
Ne bülbül kalmış artık ne de gül o yerlerde
Nasıl da mutluyduk biz mazideki ellerde
Ne bülbül kalmış artık ne de gül o yerlerde

Bir zamanlar her akşam neşeyle buluşurduk
O güller arasında elele dolaşırdık
Gönülden nağmelerle başbaşa konuşurduk
Ne bülbül kalmış artık ne de gül o yerlerde

Gördüm ki şimdi her yer tarümar olup solmuş
O rengarenk gülşenler yazık ki hep yok olmuş
Sevda saçan gönüller buruk bir gamla dolmuş
Ne bülbül kalmış artık ne de gül o yerlerde

Hüzünle geçtim sensiz mazideki ellenden
Kalmamış hiçbir vefa o sevdalı günlerden
Buruk bir anı buldum hayal olan demlerden
Ne bülbül kalmış artık ne de gül o yerlerde

AĞIN

Feridettin ATATUĞ

Tüm anaların ellerinde yumak yumak

Eğrilen yüne bakarak renklenmiş toprak...

Tanrım, topraklarını akla boyayarak

Bağrında cennet yaratmış, AĞIN olarak!..

Aklarla yeşiller sarılmış toprağında...

Bir gözyaşı tomurcuklanmış yaprağında...

Süt değil, hasret kaşıklanır kuymağında...

AĞIN'ının kıtlığı var, şimdi AĞIN'da...

O'nu görmek varsa, bir kez alın yazımda,

Türküler söylerim bahçesinde, bağında!..

Belki duyarsınız FERİDETTİN adında

Biri sevdalanmış, gezdiğini AĞIN'da!..

PENELOPE YAŞADI MI?

Dr. Cezmi YAVUZ

– Altay'a–

Erdemli insan

Seven ve bağışlayan,

Bir hiç uğruna

Sevgimizin arasından,

Azgın bir denizin köpürmüş dalgalarında

Yitip gidiverdi.

Duyarsızdı

Bomboştı deniz,

Sanki olanlardan habersizmişcesine

Ve Penelope hiç yaşamamışçasına...

Karşıka/İZMİR

MÜDERRİS HÜSEYİN HÜSNÜ EFENDİ

Halit HOCAOĞLU

(Geçen Sayıdan Devam)

Babamın fevkalade gür ve güzel bir sesi vardı. İşte buna dair bir hatıram: Ben çocukken Ramazan ayları kışa rastlardı. Babam odasında cemaata teravih namazını kıldırıktan sonra, eve döner, Kış Odasındaki köşesine çekilerek dua eder ve kendi kendine ilahi okurdu. Ben yüklükte yatardım ve arasıra uyanarak kalkar, ve Çerkezgil'in tarafa bakan küçük pencerenin dibinde bazı fısıltılar duyar ve bakınca burada başı örtülü bazı kadınların toplandığını ve onların da bu ilahileri dinleyen komşu kadınları olduğunu görürdüm.

İşte naklen duyduğum diğer bir hatıram daha: Babamla yapılan bir sohbet esnasında burada bulunan saf bir dost sorar: "Hoca sen hiç şarkı, türkü bilmez misin?" Bu defa, Hoca eli kulağa atar ve o gür ve güzel sesiyle Hafız Burhan'dan bir gazel çeker ve ardından da Makberi söyler. Hayrette kalan adam: "Hoca sen herşeye kadirsin" deyince, cevaben: "Herşeye kadir olmak Allah'a mahsustur. Ben hemen hemen çok şeyi bilirim, ancak gerekeni yaparım" der.

Babamın nurani bir yüze ve geniş omuzlu, atletik bir vücuda sahip, çok iyi bir yüzgeç, binici, nişancı olduğunu söylerler. Bunlardan bildiklerimi ve duyup işittiklerimi de naklen sizlere anlatmaya çalışacağım. Babamın yıllarca önce Kemaliye'de çekilmiş olan fotoğraflarına dikkatlice bakıldığında, kendisinin bu yaşta bile hâlâ nurani güzel bir yüzün ve geniş omuzlu atletik bir gencin vücudunun izlerini taşıdığı görülür. Ağın'da birinin Hocaya aşık olduğunu, sevdalandığını ve neticede karasevda hastalığına duçar olduğunu işitmiş, ama buna pek ihtimal de vermemiştim. Ancak, 1996 yılı Şubat ayında İzmir'e yapmış olduğum bir gezide, kıymetli ağabeyim Öğretmen Kepekçigil'in Hilmi ağabeyden bunun hakikat olduğunu öğrenince, buna ben de inandım. Bu kadın, benim de çocukluğumdan yakinen tanıdığım Gakka Bacı idi. Gakka Bacı, analığımı hiç sevmez, fakat belki de babama olan tutkunluğu dolayısıyla, beni çok, hem de pek çok severdi. Kendisi değnek gibi bir kadın olup, daima bir değnekle türkü söyler, dolaşır dururdu. Bir gün beni sırtına alıp, Kurtkaya'daki bağda üzüm dörmekte olan bizimkilere doğru türkü söyleyerek yola koyuldu. Bozoğlan'ın Deresini takiben Pağnik yolundan ayrılan cıvga patikayı dönünce, ayağı kaydı ve her ikimizde alt alta, üst üste dereye kadar yuvarlandık. Bu halimizi gören babam: "Allah akıllar versin!... Allah akıllar versin!.." demekten başka birşey söylemedi. Gene bir akşam karanlığında İnabutlar'dan dönen babamla konuşmak için, Gakka Bacı'nın yoldaki çalılarının arasından birdenbire çıkması üzerine, atın ürkekerek babamı üstünden atmasını da duymuştum.

Gelelim babamın yüzgeçliği, biniciliği ve nişancılığına... Yüzgeçliği konusunda Hilmi ağabeyin hatırası şöyle: Kurak geçen mevsimlerde Hoca'nın önderliğinde yağmur duasına çıkılırdı. Bunlara ben de katılırdım. Hastek'e gelince, duaları okunan ufak çakıl taşları bir çuvala

doldurulur ve çaydaki derin bir göle Hoca tarafından indirilirdi. Ancak, hayret ettiğim nokta, değme bir dalgıcın bile kolay kolay sırtında taşıyamayacağı bir çuval ağır taşı, Hoca'nın buraya nasıl indirdiği idi.

Babamın, yüzmeyle ilgili olarak Zabolbar'ın altında bulunan, Murat kenarındaki Yenice'de başından geçen bir hadiseyi bir dostuna anlatırken duymuştum. Babam bu hadiseyi şöyle anlatıyordu: Arkadaşlarla birlikte Murat'ta yüzüyorduk. İçimizden birinin bir ara "Yahu boğuluyorum, yetişsin, ben gidiyorum" diye bağırp, feryat ettiğini duydum. Evvela bunun bir latife olduğunu zannederek: "E!.. uğurlar olsun, bizden de öbür dünyaya selam götür" diye cevap verince, adamın bozuk bir dille cevap verdiğini ve cidden boğulmak üzere olduğunu anladım. Derhal yüzerek ona yaklaşıp, yakalayarak kenara kadar getirdim. Adamı boğulmaktan kurtardım.

Babamla ilgili diğer bir hatıra da, Andirili Yemenici Gülağa'nın damadı Mehmet'in bana anlattığı efsaneleşen bir hatırasıdır: Bir ara, fi... tarihinde Ağın'a bir Yarbay gelmiş, bir müddet burada kalmış. Bir ara Hoca'yla sohbet ederken, "haydi Hoca seninle bir yüzme yarışı yapalım" demiş. Olur deyince, bunlarla birlikte birkaç kişi daha, hem yüzme ve hem de herfana (Piknik) için Murat kenarına gitmişler. Yiyip içtikten sonra her ikisi de suya girmişler, ancak Hoca bir fincan kahveyi, tabağıyla karnının üstüne koyup sırt üstü yüzmeye başlamış ve dönüşte Yarbaydan önce dönen Hoca, bu kahveyi dökülmeden Yarbaya teslim etmiş. Tabii bir hayli abartılmış ve efsaneleşmiş bir yarış olmasına rağmen, bu durum gene de babamın usta bir yüzücü olduğunu kanıtlamaktadır.

Gelelim babamın silah kullanması ve nişancılığına... Babamın, biri Browning ve diğeri Karadağ marka, kemik saplı, büyük toplu tabancaları vardı. Bunlardan birincisi, Müderris Hüseyin Hoca'nın torunu rahmetli Şehit Pilot Yüzbaşı Bekir Aksoy'un (Takriben 1973'lerde Ağın üzerinde sık sık Jet gösterisi yapan Pilot) hatırası olarak saklanmaktadır. Diğeri ise, Seyit Rıza İsyanı'nda Mustafa ağabeyim tarafından Hükümete teslim edilmiştir. Şimdi konuyu babamın usta bir nişancı olduğuna getireceğim. Birgün babamla Vahşen'den Ağın'a dönüyorduk. Yazılar'daki suya gelince, bana takriben 50 metre uzaklığındaki bir taşı göstererek ilâve etti: "Ben tabancayla bu taşın üstünde duran bir keklği vurdum" dedi. Şimdi bir asker gözüyle düşünüyorum da, 50 metreden tabancayla bir keklği vurmak, her babayığit keskin nişancıya nasip olmaz diyorum.

Babamla ilgili hatıralarıma devam ediyorum... Birgün diş ağrıyan, safın biri, babamın yakınlarından olup, muziplikleri ile meşhur birine gider, dişinin ağrıdığını ve kendisine ilaç vermesini ister. Adam, "Ha!.." der, bunun ilacı Müderris Efendide var. İlacın adının ne olduğunu sorunca da, "rakı" der. Adam, Hoca'ya gider ve halini arz

ettikten sonra, bunun ilacı sende varmış der. Hoca sorar, neymiş bu ilaç? Adam, rakı olduğunu söyler. Bunun bir muziplik olduğunu anlayan Müderris Efendi, aynı muzipliği diğer bir dostuna havale ederek, "seni yanlış yere göndermişler, bu ilaç Paynikli Kel Müderriste var, oraya git" der.

Ağın'da başı sıkışan, hastalanan ve buna benzer sıkıntıları olanlar hemen babamı çağırırlardı. İşte bu konudaki bir hatıramı daha sizlere aktarıyorum: Bir gün ağzından kan gelen bir delikanlıyı Medresenin önüne getirdiler. Adamcağız, bana Hocayı çağırın dedi. Babamı çağırdılar, O da geldi. Tabii o zamanlarda Ağın'da doktor falan yoktu. Babam soğanı ikiye böldü, koklattı ve birşeyler okuduktan sonra adamı evine götürdüler. Hadiseye aradan yıllar geçtikten sonra vakıf oldum. Bu zat, Semerci İbrahim Ağabeyin ağabeysi imiş. Şeyh Sait İsyanında askerken vurulmuş, kalbinin yanında kalan kurşunu, tehlikeli diye doktorlar çıkaramamışlar. Nihayet Ağın'a döndükten sonra, bir ara odun yararken nüksetmiş ve ağzından burnundan kan gelmiş ve bilahare ölmüştür.

Babama ait bir hatırayı da Ejderoğlu'nun damadı Mehmet'ten duymuştum. İşte özetle bu hatıra: Hoca, Eğin'de Müftü iken Ağınlı birkaç hemşehri ile birlikte Kemaliye'de yapılmakta olan yolda çalışıyorduk. Bir ara Hocaya giderek elini öptük ve para bakımından sıkıştığımızı söyleyince, bize biraz para verdi ve arkasından ilâve etti: "Kuyruğunuz çalıya dolaşınca gene gelin" dedi. İnşa edilmekte olan yol çok sarp bir yerde yapılmaktaydı ve yolun duvarını yapıyoruz, fakat döşediğimiz taşlar kısa bir müddet sonra yuvarlanıp Murat kenarına iniyor, dolayısıyla para alamıyorduk. Kuyruğumuz çalıya dolaşmıştı. Çareyi tekrar Hocaya başvurmada bulduk. Kendisine gittiğimizde, bize yarın öğlenden sonra oraya geleceğini, bir iki saatte yıkılmayacak şekilde bir duvar örüp kendisini beklememizi söyledi. Hakikaten söylediği saatte arkasında yol kontrolörü olduğu halde Hoca göründü ve kontrolörün tutanağı üzerine gidip paramızı aldık. Ama gene de duvar bilahare yıkıldı. Rahmetli Hoca'nın bu buluşu sayesinde kuyruğumuzu çalıdan kurtardık.

Babamla ilgili olarak bana nakledilen diğer bir hatıram da, 1915 yılında vukubulan Ermeni sürgünü ve kıtlıkla ilgilidir. Bilindiği üzere, 1915 yılında Devletin emriyle Ermeniler tehcire tabi tutulmuşlardı. Bu tarihte Ağın'da bir hayli Ermeni vardı. Bunlardan evvela erkekler ve bilahare kadın ve çocuklar tehcire tabi tutulmuşlardı. Rahmetli babam, bunların mallarının talan edilme ihtimaline binaen, yanına o zamanki Dellal Ahmer Çavuşu alarak, tek tek Ermeni evlerini dolaşıp, satmak istedikleri malları varsa, çar çur olmadan ve yok pahasına satılmadan bir elden satılması için bunları yazdırmış ve bunları sattırarak paralarını kendilerine vermiş, arkasından da toplanan bu Ermeni kafilisine nasihatle bulunarak, bunları yolcu etmiştir. Bunlar daha ziyade Suriye tarafına, özellikle Halep'e gönderilmişlerdir. Hatırladığıma göre, bunlardan bazıları ara sıra Ağın'ı ziyaret ederlerdi. Hatta bunlardan birinin sertüveni şöyledir: Rahmetli Gülnaz Bacı bir gün bağa gittiğinde buradaki bir mağarada kundaklı bir kız çocuğu bulur ve eve getirir. Aradan yıllar geçer, bunun Ermeni olan ana ve babası bir gün Ağın'a çıkagelirler ve

çocuklarını alıp Amerika'ya götürürler. Bu kızcağız büyüdüktan sonra Gülnaz Bacıyı unutmaz ve ona yardımında bulunur. Ancak, Gülnaz Bacı çok yaşlanınca öldüğünü tahmin ederek yardımı keser. Takriben 1950-55'lerde Ağın'a gittiğimde bunun çok eski bir adresini buldum ve İngilizce olarak bir mektup yazdım. Buna cevap geldi ve gene yardıma başladı ve sonra Gülnaz Bacı vefat edince de gene irtibat kesildi. Bu Ermeni sürgünü esnasında, birçok Ermeni kadın ve kızları da Ağın'ın ileri gelenleri tarafından himaye altına alınmıştır. Örneğin üç Ermeni kız da bizim eve alınmıştır. Bunlardan birinin ismi Saniye imiş. Saniye bir ara hastalanır ve o zaman çocuk olan Şeref ağabeyim kendisine sorar: "Saniye ölürsen seni Müslüman mezarlığına mı, yoksa Korluğa mı gömelim?". Buna fena halde üzülen Saniye durumu babama söyler. Babam ağabeyimi çağırır ve onu fena halde haşlar. İkinci kız ise, sonradan Mıstık Emmiyle evlenen Meryem'dir. Bunu ben de hatırlarım. Üçüncüsü ise, sonradan Galeyciğil'in Ahmet dayıyla evlenen Sıdık'a'dır. Sıdık'a'yı ben çok iyi hatırlarım. Ermeni sürgününe ait diğer bir hadise de, Ermeni sürgünü kafilésinin başında olup, Murat Nehri'ni gemiyle geçerken suya itilerek, üstündeki ağır teçhizat dolayısıyla kurtulamayıp boğulan Kepekçiğil'in Jandarma İbrahim Efendi'dir. Bu tarihlerde bir de büyük bir kıtlık olmuş. I. Dünya Savaşı dolayısıyla başgösteren kıtlık, Ağın'ı da içine almış ve her bakımdan sefalet başlamıştır. Bir tümürlevi kesmüklü buğday 20 mecidiyeye çıkmıştır. Bu buğday el taşında çekilip, saçta hırınç ekmeği yapılmıştır. Fakirler keven, perper oynaşı, kuzu kulağı, kuş pepesi gibi nebatlarla karınlarını doyurmuşlardır. Millet gazyağı yerine, havanda acı çiğidi doğup şırık yağı yaparak lamba yerine kullanmıştır. Kokusu ve rengi çok güzel olan bu yağı, Tahtasız Aptullah Efendinin eşlerinden biri yiyerek ölmüştür. Ortalığı hastalık sarmış ve bit temizliğinde civa, kına, gazyağı vs. den mamul ilaçlar, sabun yerine ise, kil ve meşe külü kullanılmıştır.

Babam hayvanlara karşı da anlayışlı davranırdı. Ağın'da çok sevdiğim bir kişinin su içmiyor diye bir atı nasıl dövdüğünü hatırlıyorum. Buna karşın, Mustafa ağabeyimin gençliğinde bir gün Posavat'ta bulunduğu bir keklik yuvasını takiple, üstüne kalbur kapatarak yavruları ile birlikte bir keklik sürüsünü yakalayarak, şahnişirine saldırdığını, buna karşın babamın, ağabeyimi azarlayarak, yavruları ile birlikte bu kekliği, Kadioğlugil'in suya bıraktığını duymuştum.

Diğer bir hatıram da bir kuşla ilgilidir. Soğuk kış günlerinden birinde içeriye bir Cıyırık kuşu girmişti. "Baba bunu bana tut" diye ağlamaya başlayınca, dayanamadı ve kuşu kovalamaya başladı. Kuş yukarıda bulunan mutfığa girdi. Teldolaba sokup orada tutmaya çalışırken, kuş dolabın kapağına kısılıp ölünce, bu defa babam bana iki sille aşketti ki, bu babamdan ömür boyu yediğim yegâne tokattır. Zaten babamın kimseyi, hatta hayvanları dahi dövmediğini biliyorum. En kötü sözü, "habis, hınzır ve mel'un'dan" öteye geçmezdi. Hayatımda iki sille de Şeref ağabeyimden yemişimdir. Ellerine sağlık derim. Zira o iki sille olmasaydı, okula devam etmeyecek ve ilkokul mezunu olarak kalacaktım.

(Devam edecek)

HABERLER

- ★ Hemşehrimiz Neriman-Mehmet Alp'in torunu, Semra- Balıkesir Üniversitesi Fen-Edebiyat Bölümü Matematik kürsüsü Başkanı Prof. Dr. S. Ahmet Kılıç'ın kızı, Anestezi Uzmanı Dr. Arzu-Osman Türker'in 29 Ocak 1997 tarihinde Ankara'da bir erkek çocuğu olmuştur.

Ufuk'a uzun ve sağlıklı ömür diler, tüm ailenin gözünü aydınlarız.

- ★ Leman ve Yönetim Kurulu Üyemiz M. Cavit Alpaslan'ın torunu, Dilşat-Ümit Necat Alpaslan'ın oğulları, 5 Şubat 1997 günü İstanbul'da dünyaya gelmiştir.

Emre Kaan'a uzun ve sağlıklı ömür diler, tüm ailenin gözünü aydınlarız.

- ★ Değerli hemşehrimiz Küzneli Seyhan Türker, 3 Şubat 1997 günü Ankara Başkent Üniversitesi Hastanesi'nde başarılı bir kemik ameliyatı geçirmiştir.

Kendisine geçmiş olsun dileklerimizi sunar, acil şifalar dileriz.

- ★ Ümmügülsüm Özdem'in eşi, rahmetli Cevdet, Mehmet, Kerim, Mustafa Özdem ile Emine Özcan ve Fatma Çevik'in babaları, Pağnikli emekli posta müvezzii Fazlı Özdem, 17 Ocak 1997 günü Ağın'da yaşamını yitirmiştir.

Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

- ★ Tataragasıgil'in Ali Efendi ile Meryem'in (Aniş Bacı) oğulları, rahmetli Hatice Gençaydın'ın eşi, Hacettepe Ü. Güzel Sanatlar Fakültesi Dekanı ve Dergimiz Yazı Kurulu Üyesi Prof. Zafer, Erdal ve Av. Erkal Gençaydın'ın sevgili babaları Noman Gençaydın, 18 Ocak 1997 günü Ağın'da yaşamını yitirmiştir.

Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

- ★ Münevver Güler'in eşi, Ümit ve Erdal'ın sevgili babaları, Dergimiz şair ve yazarlarından Vahşenli emekli öğretmen Osman Güler, 1 Şubat 1997 günü Ankara'da yaşamını yitirmiştir.

Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

- ★ Çarıkollugil'in rahmetli Fadime ve Hasan Bilgin'in oğulları, Meliha Bilgin'in eşi, Fatma Ersöz, Hatice Tarakçı, Erhan, İlhan ve Yusuf Ferhat Bilgin'in sevgili babaları, emekli sağlık memuru Kemal Bilgin, Şubat 1997 ayı başında Ağın'da yaşamını yitirmiştir.

Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

- ★ Hanımımız Satır'ın eşi, Mustafa Kemal, Ergün Satır ile Güler Avcıl ve Gülser Tahan'ın sevgili babaları, Nasifagagil'lerden emekli demiryolcu Ali Rıza Satır, 3 Mart 1997 günü Malatya'da yaşamını yitirmiştir.

Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

- ★ Ağın, Uzungil mahallesinden Zeynep-emekli öğretmen Kemal Niksarlı'nın oğulları, Dergimiz Sorumlu Yazı İşleri Müdürü ve Kent-Koop Genel Başkanı Muammer, Ahmet Niksarlı ile Fulya Çakar'ın sevgili kardeşleri Suat Niksarlı, 7 Mart 1997 günü Ankara'da yaşamını yitirmiştir.

Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

- ★ Emine Yıldırım'ın eşi, Şahizer Erbakan, Fatma Uyanık ve Hatice Gündüz'ün sevgili babaları, Andirili Sofugil'in Ahmet Yıldırım, 9 Mart 1997 günü Ağın'da yaşamını yitirmiştir.

Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

- ★ Mollagil'in rahmetli Emine-Ali Kurtkaya'nın oğulları, Meliha Kurtkaya'nın eşi, Dr. Naci, Nejat, Nihat, Yusufhan Kurtkaya ile Necla Yücel'in sevgili babaları Av. Mustafa Kurtkaya, 15 Mart 1997 günü Elazığ'da yaşamını yitirmiş ve Ağın'da toprağa verilmiştir.

Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

- ★ Rahmetli Zahide-Abdurrahman Özdem'in kızları, Apuşmalı İzzet Uğur'un eşi, Mehmet, Ahmet, Mustafa, Ethem Uğur ile Ayşe Çağlı'nın sevgili anneleri Emine Uğur, 18 Mart 1997 günü Ağın'da yaşamını yitirmiştir.

Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

- ★ Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nce Ramazan Bayramının 2. günü Saat: 14.00-17.00 arasında, Kent-Koop Kültür Merkezi Salonu'nda (Batıkent İtfaiyesi karşısı, Tel: 385 28 79) bayramlaşma toplantısı yapıldı.

Hemşehrimiz Müjdat Kaya'nın cümbüş, değerli arkadaşlarının da klarinet ve davulla Ağın'ımızdan sundukları oyun havaları, bayramlaşma ile birlikte Ağın oyunlarının, halaylarının çekildiği bir şölene dönüştü.

- ★ Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği ile Dergimize, yeni yıl ve bayram kutlamalarını bildiren, tüm hemşehrilerimizin, abonelerimizin yeni yıllarını ve bayramlarını kutluyor, en içten sevgi ve saygılarımızı sunuyoruz.

- ★ İstanbul-Ağın Kültür ve Yardımlaşma Derneği'nin olağan Genel Kurulu, 19 Ocak 1997 günü yapıldı.

Yapılan seçimler sonucunda;

Asal Uçkunkaya: Başkanlığa,

Ahmet Özdem: Sekreterliğe,

Handan Öztürk: Saymanlığa,

Ahmet Samur: Folklor-Müzik ve Tiyatro,

Ahmet Çelenk: Basın-Yayın,

Neşe Koçar: Gençlik Kolu,

Vecdi Öztürk: Gezi İşleri,

Ahmet Özdem: Dernek ve sportif kol çalışmaları,

görevlerini üstlendiler.

Sevgili arkadaşlarımızı kutlar, çalışmalarında başarılar dileriz.

AĞIN

İZMİR HABER

- ★ Kırıkçı Niyazi Atalay'ın kızı, Kıymet Atalay'ın damadı Öğretmen Osman Umaç, tedavi gördüğü Ankara Hacettepe Hastanesinde 6 Mart 1997 tarihinde vefat etmiştir. Cenazesi 8 Mart 1997 günü İzmir Bergama ilçesinde toprağa verilmiştir.
Merhuma Tanrıdan rahmet, ailesi ve tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.
- ★ Rahmetli Latif Yurtçu'nun kızı, Beyelması köyünden Şeref Yücel'in eşi Nermin Yücel, 12 Mart 1997 günü İzmir 9 Eylül Üniversitesi Hastanesinde ameliyat olmuştur.
Geçmiş olsun dileklerimizle acil şifalar dileriz.
- ★ Ramazan Bayramının 2. günü, 10 Şubat 1997 tarihinde, saat: 13.00 - 17.00 arasında Fuar Dilek Gazinosu ve Düğün salonunda, klarinet ve darbuka eşliğinde, Ağın'ın o güzelim oyunları oynanarak, bayramlaşma toplantısı yapılmıştır.
- ★ Hemşehrimiz Beyelması köyünden Astsubay emeklisi Mehmet Korkmaz'ın kızı Canan ile Korkutan ailesinin oğlu Fuat, 14 Şubat 1997 günü, Buca Belediyesi Düğün Salonunda yapılan düğünle yaşamlarını birleştirdiler.
Aileleri kutlar, genç çiftlere ömür boyu mutluluklar dileriz.
- ★ Hemşehrimiz Yabancı Celal Aktaş, 28 Aralık 1996 günü İzmir'de vefat etmiştir.
Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.
- ★ Hemşehrimiz Zeliha-H. Bedrettin Karataş'ın oğulları Mustafa ile Malatyalı Arzu Arslandal, 22 Şubat 1997 günü aile içerisinde yapılan törenle nişanlanmışlardır.
Nişanlılara mutlu bir beraberlik diler, ailelerin sevincini paylaşıyoruz.

İbrahim Cengiz YÜCEL

DUYURU

Değerli hemşehrilerimiz ve okurlarımız,

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, bazı hemşehrilerimizin ve okurlarımızın maddi ve manevi desteği ile 6 yıldan beri yayın yaşamını başarıyla sürdürmektedir.

Bugün, Ağın'ımızın nüfusu ve ekonomik potansiyeli dikkate alındığında, şirin Ağın'ımızdan esintiler getiren, hemşehriler arasında diyalogu, haberleşmeyi gerçekleştiren dergimizin yararları yadsınamaz.

Günümüzde bırakın ilçeleri, büyük şehirlerin bile bu tür yayın organlarını çıkaramadıkları veya yaşatamadıkları dikkate alındığında, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nün hâlâ asırlık bir çınar gibi dimdik ayakta kalması, hepimizin gurur kaynağıdır.

Dergimizin yaşaması doğrultusunda bizlere her zaman destek veren, yol gösteren ve abone bağışlarını zamanında göndererek bizlere yardımcı olan tüm hemşehri ve okurlarımıza teşekkürü bir görev sayıyoruz.

Şimdi, bir de madalyonun diğer tarafına bakalım.

Dergimizde 3-4 kez isimlerini yayınladığımız, telefonla, mektupla borçlarını ödemedikleri takdirde, artık adreslerine dergi gönderemeyeceğimizi bildirdiğimiz okurlarımız da bulunmaktadır. Bir tarafta aldığı derginin ücretini ödeyen okuyucu kitlesi, diğer tarafta ise dergi aldığı halde 2 veya daha fazla yıl ücret ödemeyen bir kitle... Bu duruma son verdik ve aşağıda ad ve borç miktarlarını yayımladığımız okurlarımızın, 1997 yılı başından itibaren dergilerini kestik.

27	Ahmet Korkmaz	1.200.000	345	Hasan Taşbaşı	1.250.000
34	Nevzat Ateş	1.050.000	387	Nihat Başar	1.250.000
99	Mahmure Güder	1.000.000	388	Mehmet Selçuk	1.250.000
265	Ayten Erdoğan	1.050.000	392	Süheyla Sarioğlu	1.250.000
266	Muharrem Çukacı	1.050.000	394	Gülcan Güder	1.250.000
315	Nuran Demirel	1.250.000	411	Yavuz Özer	1.400.000
323	Av. Ahmet Uygur	1.250.000	415	Nimetullah Baykara	1.250.000
330	Murat Yay	1.400.000	437	Ayşegül Dinçoğlu	1.000.000
338	Güntaş Değer	1.600.000			

Bunun yanı sıra, aşağıda ad ve borç miktarlarını yayımladığımız dergi abonelerimiz de, borçlu oldukları 2 kez dergide yayımlanmasına, ayrıca kendilerine posta çeki gönderilmesine karşın, tahminimizce biraz da ihmalkârlık nedeniyle 1996 yılı borçlarını hâlâ ödememişlerdir.

1997 yılı Mart-Nisan sayımızın gönderilmesinden sonra, borçlarını ödememeleri halinde, bu okurlarımızın da dergi aboneliklerine son vereceğimizi üzülerek bildiririz.

20	N. Nihat Yandımata	750.000	325	Rahmi Serttaş	750.000
35	Ersan Gündüz	750.000	375	Bekir Karademir	600.000
41	Ahmet Kaya	750.000	384	Seyhan Özmen	700.000
233	Veli Yıldız	750.000	442	Mehmet Yılmaz	750.000
264	Mebrure Ertürk	750.000	455	Kemal Yavuz	750.000
295	Sadi Dinçer	550.000	458	Hanefi Murat	750.000
311	Yurdağül Balıkcı	750.000	468	Şerafettin Eroğlu	750.000
320	Necdet Oğuz	750.000			

Dergi Abone bağışları; "Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği"nin P.Ç.: 101843 no.lu hesabına yatırılacaktır.

AĞIN DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Ağın'ımızın, Ağınlı'nın, sözün kısası hepimizin dergisidir.
O'na destek olalım ve sonsuza kadar yaşatalım.

AĞIN

T E Ş E K K Ü R

Aile büyüğümüz değerli insan
OSMAN GÜLER'i

kaybetmemiz nedeniyle cenaze törenine katılan, telgraf-telefon-mektupla ve evimize gelerek yasımızı paylaşan tüm akraba, dost, arkadaş ve hemşehrilerimize en içten teşekkürlerimizi sunarız.

*Eşi Münevver Güler,
Çocukları: Ümit ve Erdal Güler
Gelinleri: Nilüfer ve Ferhan Güler
Torunları: İnci, Ezgi, Özlem.*

T E Ş E K K Ü R

Değerli varlığımız **Suat NİKSARLI'nın**, 7 Mart 1997 tarihinde vefatı nedeniyle, ilgilerini esirgemeyen, cenaze törenine katılan, çelenk gönderen, mektupla-telefonla-telgrafla veya bizzat evimize kadar gelerek başsağlığı dileğinde bulunan tüm hemşehrilerimize, dost ve yakınlarımıza şükran duygularımızla teşekkürü bir borç biliriz.

Niksarlı AİLESİ

T E Ş E K K Ü R

Değerli varlığımız **Ahmet YILDIRIM'ın**, 9 Mart 1997 günü vefatı nedeniyle, ilgilerini esirgemeyen, cenaze törenine katılan, mektup-telefon-telgrafla veya bizzat evimize kadar gelerek başsağlığında dileğinde bulunan tüm hemşehri, dost ve yakınlarımıza şükran duygularımızla teşekkürü bir borç biliriz.

*Eşi: Emine Yıldırım,
Şahizer-Vezni Erbakan, Fatma-Dündar Uyanık,
Hatice-Ersan Gündüz, Yeğeni Mustafa Yıldırım*

D U Y U R U

Tüm hemşehrilerimizin, okur ve yazarlarımızın Kurban Bayramlarını en içten ve sağlık dileklerimizle kutlar, gelecek günlerin ülkemiz açısından aydınlık olmasını dileriz.

Not: Bahar'ın gelmesiyle hemşehrilerimizin büyük bir bölümünün Ankara dışında olacağı öğrenildiğinden, bayramlaşma toplantısı yapılmayacaktır.

AĞIN

D U Y U R U

AĞIN DÜŞÜN ve SANAT DERGİSİ'nin 1997 yılı abone ücreti 1.5 milyon liradır.

Okurlarımızın dergi abone ücretlerini, "Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği"nin 101843 no.lu posta çek hesabına en kısa zamanda yatırmalarını önemle anımsatırız.

AĞIN